

Sovány

Bartis Attila: Udvar esőben, Jáva, 2015;
Az udvar felett az ég, Jáva, 2015

Önmagad képére telepszél.
A zivatar körülötted éltető mélabú.
Négyzetben élsz, mesterséges partok
közé szorítva. A csapadéktól a falak
omlani kezdenek, a por elvegyül
zavaros természetedben.
Szétágazó végeid összekuszálódnak,
ereid alól a vízszint föltámad.
Lombod fölött hatalmas testek vonulnak.
Feszítsd meg korhadtt törzsedet,
növeszd sovány csuklóidat,
mint gallyakat az ég felé.

Úgy mesélik

hogyan bekenem a szemhéjam
ébredő medvék izzadságával
hogyan első levetett árnyékukba költözök
hogyan ekkor gyűródik új hegység
ekkor menekítik bányákból a sötétet
és elindulnak fáklyákkal keresni
úgy mesélik

hogyan avarban fekszem és magam mellett
belemarkolok a sárba löszbe hordalékba
rákenem homlokomra mindazt amin alszok
betakarózom az éjszaka lenyúzott bőrével
úgy mesélik

hogy hajnalra zúzmarás a testem
szememre hullanak a tűlevelek
és fölém hajolnak a fáklyákkal
fölém hajolnak és elmondják miért
csak most találtak meg
ezt mesélik
ezt mesélik a fáklyások
de az én szám tele van földdel